

CAJA CAZEMIER

Mission
IMPOSSIBLE

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.ploegsma.nl
www.cajacazemier.nl

Voor mijn zoons en hun vader (in memoriam)

De auteur stelt een deel van de opbrengsten uit dit boek beschikbaar aan de Vereniging van Huntington ten bate van medisch onderzoek.

☞ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

ISBN 978 90 216 7756 9 / NUR 284

© Tekst: Caja Cazemier 2017

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2017

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Proloog

Ik hou van je, maar het werkt niet tussen ons. Je staat mijlener van me af, ik bij de duinen en jij bij de branding, of misschien wel aan de andere kant van de zee. Je staat op zo'n afstand te praten dat ik je niet versta. Maar ik begrijp het ook niet. Ik snap jou en jij snapt mij niet. Steeds maar weer verwijt je mij dezelfde dingen. En tegelijkertijd weet ik best dat ik jou ook aldoor hetzelfde naar je hoofd slinger. En allebei willen we niet of kunnen we niet veranderen, dus blijft alles zoals het was.

Daar kan ik niet mee leven. We zijn zo anders, jij en ik. Wat we hadden was uniek, was groot, was lekkere seks, was opgewonden en uitgelaten en ongelooflijk in de zevende hemel zijn, en daar stralen en kicken tot je uit elkaar barst van geluk, maar het was niet genoeg. Steeds moest er wat tussenkomen, en daar ben ik boos om. En verdrietig.

Lieve schat, het gaat niet meer tussen ons. *Mission impossible*. Verkering mag je natuurlijk niet op papier uitmaken, ik ga je dit echt allemaal zeggen. Dit is mijn spiekbrieft voor het geval straks de woorden in mijn keel blijven steken, verlamd door je blik, je fantastische lijf, het plekje in je hals. Dan kan ik als het moet de woorden van het papier halen.

Ik kom nu naar je toe.

Deel 1 – Vince

1

De wereld veranderde onverwachts toen Vince haar zag staan bij het bankje dat aan de rand van de filmwijk stond. Wat een mooi meisje! De temperatuur steeg een paar graden, of misschien leek dat maar zo en had hij ineens een soort koortsaanval. In ieder geval brak het zweet hem uit.

Zowat rennend had hij zijn huis verlaten voor een snel blokje om met de hond, maar nu liep hij niet meer. Hij stond stil en keek. Met beide handen hield hij op borsthoogte de hondenriem strakgetrokken. Niet alleen om Lola tegen te houden, maar ook vanwege het plotselinge bonken van zijn hart. Straks sprong dat uit zijn borstkas!

Bijna elke dag liep hij hier met de hond en nog nooit had hij haar gezien. Ze praatte tegen een paar meisjes die hij op de rug zag. Háár zag hij heel duidelijk. Haar huid was prachtig bruin of brons of zongekleurd of hoe heette die kleur, en haar hoofd bewoog een beetje tijdens het praten waardoor de loshangende zwarte haren glommen in het zonlicht. Ze zou zó uit een reclamespotje kunnen zijn. Nee, ze leek wel een filmster! En ze zat gewoon hier, aan het Meryl-Streepad. Vince werd er bijna duizelig van. Hij zag dat ze sierlijke gebaren maakte terwijl ze praatte, zo heel anders dan de onrustig fladderende armen van zijn moeder. Ineens was het boze geschreeuw van zonet, dat hij vergeten was de vuilnisbak buiten te zetten, niet

belangrijk meer. Ook het gevoel dat hij het in de ogen van zijn moeder nooit goed kon doen, loste op.

Lola keek verbaasd achterom, naar het baasje dat niet verder liep. Vince wachtte, geen idee waarop. Ineens had hij alle tijd van de wereld, ondanks die stapel huiswerk, het gras dat gemaaid moest worden en de was die hij op moest hangen. Hij wilde niet verder lopen, nog niet... De zon scheen zo lekker en zij stond daar.

De andere meisjes zaten met z'n drieën op de rugleuning van de bank. Ze hadden hun jas uitgedaan. Mei was veel te lang te koud geweest en nu was het eindelijk lekker weer.

Het was hetzelfde bankje waar hij van de week met zijn moeder en zijn broertje had gezeten. Vanwege het mooie weer was ze met hem en Wessel meegelopen toen ze Lola uitlieten. Maar ze werd al snel moe en wilde even op het bankje uitrusten dat zo'n mooi uitzicht op de weilanden had.

Zijn broertje was eerst gaan zitten, daarna Vince, en toen zijn moeder wilde gaan zitten, landde ze niet óp maar náást de houten bank op de grond.

‘Wat doe je nou, mam?!’ riep Wessel.

‘Heb je je pijn gedaan?’ Vince kwam snel overeind.

Dat moest haast wel, maar ze zei: ‘Nee hoor.’

Hij hielp haar op de bank en voor de zekerheid wreef hij even over haar rug.

‘Die bank... staat op de verkeerde plek.’ De stem van zijn moeder klonk boos. ‘Die stond gister nog daar... Die moeten ze niet... zomaar verplaatsen!’

Het geblaf van Lola haalde Vince uit zijn gemijmer en trok de aandacht van de meisjes die nu op diezelfde bank zaten.

‘O, wat een schatje!’ riep een van hen en ze kwamen van de bank af. Bij Lola aangekomen, zakten ze door de knieën om

haar te gaan aaien. Hét meisje bleef op een kleine afstand staan kijken.

Lola vond het prima, ze was dol op aandacht en strelende handen.

‘Echt een *beauty!*’ zei een van de meisjes weer. Zij had een blonde paardenstaart.

‘Hoe heet ze?’ vroeg een tweede meisje.

Vince schraapte eerst zijn keel, want zijn stem deed het niet. Krakend zei hij: ‘Lola.’

‘Wat een leuke naam!’ De blonde paardenstaart ging verder: ‘Ik ken jou ergens van.’

Vince kromp ineem. Nu zou ze natuurlijk over zijn moeder beginnen en daar had hij even helemaal geen zin in. Mensen kenden hem soms vanwege zijn moeder.

Maar het derde meisje vroeg nu: ‘Is het een bepaald ras?’

Vince haalde zijn schouders op. ‘Nee, maar er zit iets van een spaniël in, maar dan kleiner.’ Hij keek op. Hét meisje was dichterbij gekomen. Zij droeg een dun, felrood vestje op haar skinny spijkerbroek. Ze keek naar hem en glimlachte. Ja, ze was prachtig!

Zijn hartslag was nog steeds te snel. Hij zag nu dat haar ogen heel donker waren, en *pfiew* – zó mooi. Ze leek als enige niet in de hond geïnteresseerd. Keek ze naar hem? Hij moest iets zeggen, iets grappigs of iets poëtisch. Maar wat? Hij weer hoor, kom je een mooie meid tegen, sta je met een mond vol tanden.

Ineens wilde hij weg. Hij trok bruusk aan de riem van Lola en zei: ‘Ik moet gaan. Hoi hè?’ Misschien liep hij nu wel meer te slingeren dan zijn moeder, maar zijn benen waren slap, en hij probeerde zo snel hij kon weg te komen zonder dat het rennen werd.

‘Wacht!’ hoorde hij achter zich.

Hij wilde niet wachten, dus liep hij gewoon door, maar de stem riep nu: 'Lola!'

En ja hoor, de hond stopte, draaide haar kop om en begon te kwispelen, want voor wat extra gewrijf over haar vacht wilde zij wel stoppen.

Het meisje met de blonde paardenstaart was achter hem aan gelopen. 'Woon jij hier in de buurt? Ik denk het wel, hè? Volgens mij zie ik jou wel vaker lopen met de hond. Niet dat het mij wat uitmaakt, maar ik moest het vragen van haar.' En ze wees met haar duim over haar schouder naar achter.

Ook al wilde Vince niet kijken, zijn blik werd als een magneet aangetrokken naar de plek achter hem, waar hij net vandaan kwam. Het meisje met de zwarte haren stak even haar hand op naar hem. De anderen waren alweer op de bank gedoken.

'Ja? Kom je hier wel vaker? Ik denk het wel, hè, met de hond,' herhaalde het meisje toen hij niets zei.

Niet zijn moeder. Lola. Gelukkig. Hij schraapte zijn keel weer: 'Ik loop hier wel vaker, ja. Maar nou moet ik door.'

'Oké, daag.'

Hij stak de straat over en voelde zijn telefoon trillen in zijn broekzak. Zijn moeder, zag hij op het scherm. 'Ja?'

'Het gehakt is op,' zei ze. 'Je hebt geen nieuw gekocht.' Hij had helemaal geen opdracht gekregen boodschappen te doen en ze wilde zelf het eten klaarmaken, maar hij hoorde de paniek in haar stem. Er ging iets niet goed met koken. 'Wil jij naar de winkel?' ging ze verder. 'Nu meteen. En pastasaus... Die moet je ook meenemen. Je weet wel... die we altijd hebben.'

Dus liep hij niet naar huis, maar richting winkelcentrum. Toen hij bij de supermarkt Lola met de riem aan een van de

fietsenrekken vastbond, voelde hij zijn hart nog steeds in zijn keel kloppen.

‘Blijf!’ Hij aaide de hond over haar kop. ‘Ik ben zo terug.’ Hij kende de weg in de supermarkt en legde de boodschappen in het mandje. In de rij bij de kassa had hij nu iets te doen: aan het meisje met het zwarte haar denken.

‘Wat ben je lang weggebleven!’ Toen hij thuiskwam, stond zijn moeder met een rood hoofd in de keuken. Hij rook het onmiddellijk. Hij checkte de deksels en de gasbranders. Het vuur was uit, maar de rijst was aangebrand.

‘De knop van het fornuis moet stuk zijn,’ zei zijn moeder bozig. ‘Ik wilde nasi maken... Met reepjes ham en omelet... en pindasaus... Dat gaat niet als het fornuis niet goed is!’ Op het aanrecht stond een asbak met een brandende sigaret erin. Ook lag er een lege wikkel van een chocoladereep.

Ze was het gehakt niet vergeten, bedacht Vince, ze had gewoon besloten iets anders te koken. In een grote pan met genoeg kokend water borrelde nu de spaghetti.

Op dat moment kwam ook zijn broertje de keuken binnen. ‘Wanneer is het eten klaar? Whèh... Wat stinkt het hier! Wat eten we? Ik heb honger.’

Zijn moeder keek Wessel aan, maar ze gaf geen antwoord. Het duurde altijd even voor ze reageerde, maar nu duurde het wel erg lang.

‘Niet twee vragen tegelijk stellen,’ commandeerde Vince zijn broertje. ‘Dat weet je best.’

Wessel tilde ook deksels van pannen en trok zijn neus op.

Vince trok aan zijn mouw. ‘Het eten is nog niet klaar, ga nog maar even tv-kijken of zo.’

‘Ik wil ook wel chocola,’ zei Wessel.

‘We eten pasta,’ zei hun moeder.

‘Alweer?’ Wessel wees op de gebroken eieren die met eierschalen en al deels in de kom en deels ernaast op het aanrecht lagen. ‘En waar zijn die dan voor?’

‘Ik help je wel,’ zei Vince tegen zijn moeder. Hij viste de eierschalen uit de kom en pakte een doekje om de geknoeide eierstruif van het aanrecht te vegen. Tegen Wessel zei hij: ‘Pasta is ook lekker.’

‘Maar niet als je dat vier keer in de week eet,’ mopperde Wessel.

‘Jij kan niet tellen!’ Vince grijnsde. ‘En dat zit in groep acht...’ Hij duwde zijn broertje zachtjes de keuken uit.

‘Dat kan ik wel,’ zei zijn moeder. ‘Ik doe het zelf.’

Vince moest even nadenken waar dit op sloeg. O ja, hij had gezegd dat hij haar zou helpen. ‘Ik zeg ook niet dat je het niet kan,’ zei Vince. ‘We doen het gezellig samen.’

Hij strooide zout en peper over het vlees, deed boter in de hoge koekenpan en liet zijn moeder het gehakt rullen. Ondertussen bakte hij in een andere koekenpan een omelet van het restje eiermengsel dat in de schaal lag. Die kon hij morgen wel op zijn brood doen. ‘De saus kan erbij, mam.’

‘Ik kan heus wel koken!’ Zijn moeder stond boos met de pollepel naast hem in de pan te roeren.

Vince speurde de keuken af. ‘Heb je groenten?’ vroeg hij.

Zijn moeder keek ook om zich heen. ‘Ben je dat vergeten?’

‘Ik bedoel,’ zei Vince, ‘had je nasigroente gekocht toen je naar de winkel ging?’

Na een paar tellen zei ze: ‘Ja... Nee... Ik weet het niet meer...’

Vince keek in de koelkast, maar vond de groente in het onderste keukenkastje. Zijn moeder borg de boodschappen op de gekste plekken op. Nasigroente bij de pasta... Moest kunnen. Er waren ook nog tomaten, zag hij, waarop hij zich nog

eens bukte om de snijplank te pakken. ‘Hier, snijd jij de tomaten?’

Vince deed de rest van de maaltijd, want tomaten snijden was een hele klus voor iemand die traag was geworden in alles wat ze deed.

Vijf minuten voor ze klaar waren met koken, kwam zijn vader de keuken in. Hij snoof. ‘Het ruikt lekker hier!’

Hij gaf Vince’ moeder een kus en mepte Vince op de schouder. ‘Goed gedaan, jongen!’ Vince schokte even met zijn schouder, de waardering van zijn vader kwam altijd nogal hardhandig terecht.

‘Wat kan ik nog doen?’ vroeg zijn vader vervolgens.

Alle dagen op tijd thuiskomen, dacht Vince. Maar ineens viel hem in: ‘Gaan we buiten eten?’

‘Ik ga dekken!’ En zijn vader nam de borden mee naar buiten.

Even later zaten ze aan tafel. Wessel zette beide ellebogen met een bons naast zijn bord op tafel toen voor hem werd opgeschept. ‘Je had beloofd nasi met pindasaus te maken,’ zei hij tegen zijn moeder.

Toen die niet reageerde, begon hij toch maar te eten, maar ineens kwam er een boze woordenstroom los: ‘Doe niet zo kinderachtig! Je vindt spaghetti lekker... Zeur dus niet zo. Je bent een verwend kind.’ Haar rechterarm zwaaide boven de tafel heen en weer. Daar kon ze niets aan doen, haar armen of benen gingen op sommige momenten ongewild alle kanten op. Ze had haar lepel nog in haar hand, maar de inhoud van die lepel lag nu naast haar bord.

Vince’ vader zei nadrukkelijk: ‘De spaghetti smaakt heerlijk.’ Daarna gaf hij Wessel een aai over zijn hoofd.

Vince keek zijn broertje aan. ‘Ik ga morgen nasi met pindasaus maken.’

‘Ik kan heus zelf wel koken,’ protesteerde zijn moeder. ‘Er is niks mis met mij, hoor!’

‘Nee mam, dat zeg ik ook niet,’ zei Vince gauw.

Toch had Wessel wel gelijk, dacht Vince, ze aten vaak pasta. Zijn vader had laatst uitgelegd dat het koken te ingewikkeld voor zijn moeder werd. Als ze meer dan twee pitten nodig had, raakte ze het overzicht kwijt. Pasta vond ze makkelijk om te maken, dus dat zouden ze vast nog vaak eten. Hij zou zijn broertje nog een keer uitleggen wat die hersenziekte met zijn moeder deed. En hij moest zelf maar meer gerechten leren koken. Hij lachte in zichzelf. Als hij op kamers ging wonen over een paar jaar, kon hij tenminste koken!

‘Wil je me leren hoe ik pindasaus kan maken?’ vroeg hij aan zijn moeder. Natuurlijk kon je die uit een potje halen, maar zijn moeder maakte die altijd zelf.

Dat kalmeerde haar, zag hij. Ze knikte. Hij dacht zelfs een blik van waardering in haar ogen te zien, maar misschien leek dat maar zo, wilde hij dat zien, wilde hij denken dat zijn moeder nu tevreden over hem was.

Ze had haar bord nog maar half leeg, maar stond op om een sigaret te pakken.

‘Nora, eet nog wat,’ probeerde zijn vader zijn moeder over te halen. Maar ze wilde niet meer.

Zijn vader haalde het toetje en zei met een blik op zijn horloge: ‘Ik ben zo weer weg. Bestuursvergadering van de wijkvereniging.’ Daarna wreef hij met de punt van zijn schoen over het gazon met het veel te lange gras. ‘Ga jij vanavond het gras maaien, Vince? Het is echt te lang. En maak het fornuis even goed schoon.’

Moest hij nu alweer weg? Vince keek zijn vader met gefronste wenkbrauwen aan. Door zijn drukke baan bij de belasting-

dienst was hij veel onderweg en daardoor kwam hij vaak laat thuis, maar hij was ook steeds vaker 's avonds weg.

‘En ons potje schaken dan?’ Vince wees naar het schaakbord waar al sinds eergisteren een niet-afgemaakte partij stond. Hij hield ervan om met zijn vader te schaken.

‘Morgen! Beloofd, oké?’

Dat zei hij gisteravond ook...

Zijn vader verdween na een snelle kus op de wang van zijn moeder en weer een klap op Vince' schouder.

Met zijn moeder zette Vince de afwas in de vaatwasser. Na het fornuis en het gras was er nog de was die opgehangen moest worden. Achter zich hoorde hij Wessel aan zijn moeder vragen: ‘Kun jij me helpen? Ik heb morgen topotoets.’

Het was even stil, maar daarna begon zijn moeder onverwachts te schreeuwen: ‘Je moet mij niet vragen! Ik heb geen tijd. Dat weet je toch... Je moet zelf... Verdorie, je gaat bijna naar de brugklas.’

Vince liep snel naar hem toe. ‘Ik help je wel.’

Hij ging tegenover zijn broertje aan de tafel in de achterkamer zitten. ‘Het is mama niet, hè, als ze zo tegen je schreeuwt,’ zei Vince zacht. ‘Het is haar ziekte.’

Wessel trok zijn schouders op. ‘Overhoor me nou maar.’

‘Goed gedaan,’ zei Vince nadat Wessel alle belangrijke steden, rivieren en bergen had opgenoemd. Zelf had hij topo ook altijd leuk gevonden, herinnerde hij zich, en hij kon de rijtjes vier jaar later nog altijd oplepelen. Goh, groep acht, en zo weinig huiswerk, al mopperde Wessel steeds vaker op wat hij moest doen. Volgend jaar in de brugklas zou hij erachter komen dat het niks was. Zelf had hij echt bergen huiswerk. Proefwerk natuurkunde morgen. Hij zuchtte. Het werd hoog tijd dat hij ermee begon.

Snel ging hij naar boven, naar zijn kamer, waar zijn schooltas al stond te wachten. Het was benauwd onder het schuine dak en hij deed het tuimelraam open. Hij ademde diep de zachte voorjaarslucht in. Nog steeds was het zacht buiten. Hoorde hij de kieviten nog? Over de daken van de laatste huizen heen zag hij het groen van de weilanden, maar daaroverheen dook een ander beeld op: een meisje met een lichtbruine huid, met donkere ogen en zwart haar. Hij haalde weer diep adem, schudde zijn hoofd, en liep zijn kamer in om zijn boeken uit zijn rugzak te pakken.

Het beeld bleef. Ze lachte naar hem. Onder de ribben van zijn borstkas voelde hij zijn hart tekeergaan. Op zijn telefoon checkte hij Magister om te zien wat hij beslist voor morgen af moest hebben en deed toen zijn boek van natuurkunde open.

Hij wilde haar terugzien.